

Woensdag 11 juli
Een jaar en twee maanden geleden
Stonehenge Pool

Zin om te chillen vanmiddag?

Ik prikte een rietje in mijn schaafijs. Meestal deden ze er geen rietje bij, maar die grappige ouwe man van de Hawaiian Chill zei dat hij ze speciaal voor mij op de plank had liggen.

Wat voor dag was het vandaag? Dinsdag? Nee, woensdag. Want Sander zou niet eerder dan vrijdag terug zijn van zijn eeuwigdurende kampeertrip, en dat was pas over twee dagen. Nog twee dagen zomer zonder Sander in de achterlijke plaats die we thuis noemen. Ik strekte me uit op een ligstoel, trok het rietje uit mijn Blue Coconut en zoog de ijskoude zoetigheid uit het puntje.

De zon was te fel, het zwembad te stil. Normaal gesproken zouden Monica en Andie hier ook zijn, maar Monica was de hele week naar een retraite van de kerk en Andie moest haar moeder helpen met het uitruimen van de garage.

Dus vandaag waren het alleen ik en de Anonieme Vervelende Familie. In de schaduw van een geelgestreepte parasol, onder een hemelsblauwe strohoed, zat mevrouw Vervelend te dommelen. Haar tien jaar oude tweeling speelde een of ander spelletje waarbij ze filmcitaten riepen en van de duikplank sprongen.

De dienstdoende badmeester – een knokige jongen met struisvogelogen en een zilveren ringetje in zijn lip – staarde vanaf zijn hoge zitplaats niets ziend voor zich uit.

Vervelend Jochie #1: ‘Het is zo PLUIZIG!’

PLONS!

Vervelend jochie #2: ‘Mijn naam is Inigo Montoya. Je hebt mijn vader vermoord. Bereid je voor om te sterven.’

PLONS!

Vervelend Jochie #1: ‘Op naar de sterren en daar voorbij!’

Ik keek weer op mijn telefoon. Kyle Paxson was wel een beetje grappig, maar niet om hardop om te lachen. Hij had mijn nummer van algebra 1, toen ik nog een eerstejaars en hij al laatstejaars was. Maar zelfs als brugklasser had ik al gauw in de gaten dat Kyle een gast was die je maar het beste uit de weg kon gaan. Onschuldig, maar hij was wel raar.

‘Luke, ik ben je vader!’ schreeuwde Jochie #2, maar in plaats van van de plank te springen, griste hij een handdoek van de zwembadrand weg en sloeg ermee naar Jochie #1.

‘Laat dat!’ jankte Jochie #1, dat een soort zijwaarts dansje deed waarbij hij met zijn benen schopte om de klap van de handdoek te omzeilen.

‘Ik ben Batman!’ gromde Jochie #2.

Weer een ping.

Ik keek op mijn telefoon. Opnieuw Kyle.

Ik heb goed spul.

Natuurlijk had hij spul.

Het was best verleidelijk om high te worden. Zoals ik al zei, het is zomer... en heet... en doods.

Meestal deed ik daar niet aan, het voelde dan alsof mijn gedachten in vilt werden verpakt, en Sander zei dat hij de manier waarop ik me dan ging gedragen niet fijn vond. Maar Sander was er niet. Misschien zou ik het gewoon moeten doen, dacht ik. Om te oefenen voor de universiteit of wat er ook maar ging gebeuren.

Ik had net *Oké, waar...* getypt toen er een ander appje binnenkwam.

Ik kom eerder naar huis. Heb m'n honingmeisje nodig.

Ik maakte snel een selfie van mij in mijn badpak met getuitede lippen – een inside joke – en stuurde die naar Sander.

Kwaak

Ik pakte mijn handdoek, verdween naar het parkeerterrein en reed weg.

Vandaag

Morgen

De rest van mijn leven

Het ergste

Ik vermoed dat ik Simon Alexander ‘Sander’ Rushford III wel mag bedanken. Uiteindelijk bleek hij een leugenachtige klootzak. Maar hij heeft wel mijn leven gered.

Een jaar geleden, bij Stonehenge Pool, heb ik het antwoord op Kyles appje nooit afgemaakt. In plaats daarvan ging ik naar huis om mijn oksels te scheuren en mijn haar te wassen met groenetheeshampoo.

Het was Jamie, niet ik, die reageerde op een van de appjes die Kyle die middag naar zomaar een paar meisjes had gestuurd. Het was Jamie die met haar nieuwe Ford Escape naar Moser Field aan de andere kant van de stad reed.

Terwijl zij de onverharde oprit van het park opreed, liet ik een koningsblauw zonnejurkje over mijn hoofd glijden, waarbij mijn handdoekdroge haar de halslijn in het voorbijgaan vochtig maakte. Terwijl zij naast Kyle ging zitten op het plastic tafelkleed dat hij uit de kofferbak van zijn auto had gehaald, sprong ik met bungelende autosleutels in mijn hand de trap af. Terwijl zij luisterde naar Kyle die klaagde over hoe zijn oma hem altijd achter de voden zat, lag ik op de futon in Sanders kelder, met Sanders tong in mijn keel, terwijl hij zich met zijn ongewassen, bosachtige geur tegen me aan drukte.

Terwijl haar roze paisleytop en spijkersshorts van haar lijf werden gerukt. Terwijl hij sloeg. Terwijl hij haar mond openwrikte om eerst hemzelf erin te stoppen, daarna zijn vuist en toen een breekijzer. Terwijl hij haar verstikte. Terwijl hij haar in het tafelkleed wikkelde. Op haar hoofd stompte.

Was ik.

Was ik levend en wel in de vochtige kelderlucht, met Sanders zweet en dennengeur op mijn huid.

Ik was aan het kussen, aan het knabbelen, dacht aan die scène uit een oude tijdreisfilm die ik ooit had gezien, waarin een gast rommelt met het verleden

en de gezinsfoto in zijn portefeuille vervaagt. Zo voelde ik me met Sanders mond op de mijne. Nog een paar kussen en ik zou compleet verdwenen zijn.

Ik leefde en er was niemand die mij schopte. Niemand die mijn hals dichtkneep tot mijn keel rauw en ademloos was en tot het braaksel dat uit mijn maag omhoogschoot door mijn slokdarm terug sijpelde omdat het nergens anders naartoe kon. Ik leefde en streeelde Sanders schouders, streeelde hem over zijn gespierde borst. Ik leefde en ademde hete lucht in zijn hals.

Ik leefde en ademde.

En na afloop, toen Jamies moeder eerst haar dochter belde, toen haar vriendinnen en daarna de politie, lag ik onder het gewicht van Sanders uitgestrekte arm, met naast ons op de vloer een open pizzadoos, terwijl hij snurkend een pepperonilucht verspreidde en ik naar de gluisperig ogende kattenklok op de muur staaarde. Zijn lange zwarte staart zwaaide heen en weer, heen en weer, een slinger die de lege seconden van mijn leven wegtikte.

Dus bedankt, Sander Rushford. Het blijkt dat doen alsof je van me hield terwijl je het ook met Gemma Cook deed toch niet het ergste was wat je hebt kunnen doen.

Vijf

Ik was een van de vijf. De vijf meisjes die Kyle die dag appte. De meisjes die het geweest hadden kunnen zijn.

Ikzelf. Lindsey Barrow. Taylor Avril. Blair Mattern. Jamie Strand.

Het plan was even simpel als meedogenloos. Lok een van ons naar het relatief afgelegen Moser Field. Verkracht een van ons. Vermoord een van ons. Pak de auto. Pak de creditcards. Verdwijen uit de stad. Het maakte niet uit wie hij ombracht, zei hij tegen de smerissen, ieder van ons was goed geweest.

Eigenlijk was het hem om de auto te doen, zei Kyle. Die had hij nodig om uit Midland weg te komen. Deze plek dreef hem tot waanzin. Al het andere, zoals het deel waar hij op Jamies hoofd ingebeukt had, was enkel een manier om de auto te krijgen, zo zei hij.

Hij had problemen, zei hij tegen hen.

Je meent het.

Maar nu komt het. Hij had zélf een auto. Een waardeloos oud barrel, dat wel. Maar daarmee had hij toch echt de stad uit kunnen komen.

Misschien was die niet mooi genoeg. Misschien had hij een lijstje gemaakt. ‘Meisjes die in mooie auto’s rijden.’

Toen ik hem ongeveer een maand voor de moord toevallig bij de Hardee’s zag, was het hem opgevallen dat ik een nieuwe Volkswagen had. Mijn ouders hadden me voor mijn zeventiende verjaardag een Kever gegeven en hij glansde nog als nieuw. Metallic blauw met hippe spaken op de wioldoppen en een schuifdak. Ik was dol op die auto. Ik noemde hem Pony want het was alsof ik een pony kreeg. Zo bijzonder.

In zekere zin ben ik er nog steeds dol op. Maar eigenlijk mag dat niet, hè? De liefde die ik ervoor had is bedorven door de haat die ik voor Kyle koester.

En niet van het soort zoetsappige ooo-wat-haat-ik-hipstertattoos, of wat-haat-ik-die lach-van-die-ochtendradioshowgast-alsof-hij-drilpudding-

spuugt, of ik-haat-die-slaapverwekkende-muzak-in-de-toiletten-van-het-winkelcentrum.

Ik heb het over diepgevoelde, intense, blinde haat.

Toen ze hem vroegen waarom hij Jamie Strand als doelwit had gekozen, zei Kyle tegen hen: ‘Ze had gewoon dikke pech.’ Alsof het niets met hem te maken had. Aan het kortste eind getrokken. Zo gaan de dingen nu eenmaal.

Maar als het hem inderdaad om een auto te doen was geweest – mijn Pony, Lindseys Toyota, Jamies fonkelnieuwe Ford Escape – als het inderdaad niet, zoals hij zei, ‘persoonlijk bedoeld’ was, waarom heeft hij er dan niet gewoon een gestolen?

Moeten we soms geloven dat hij niet weet hoe je zonder contactsleutel een auto aan de praat kan krijgen? Of hoe je iemands sleutels jat? Hij had een van ons kunnen vastbinden. Ons ergens langs de kant van de weg kunnen achterlaten om vervolgens zelf weg te rijden. Maar nee, hij moest haar zo nodig verkrachten. Hij moest haar zo nodig vermoorden.

Sommige mensen zeggen dat hij geobsedeerd was door Jamie. Andere zeggen dat hij geobsedeerd was door seks. Alleen zegt niemand, maar dan ook níemand, dat hij geobsedeerd was door auto’s.

Dacht hij soms dat dat het op de een of andere manier goed zou maken?

‘Ik heb zo hard op haar hoofd ingebeukt dat haar schedel op drie plaatsen brak. Maar het was niets persoonlijks. Ik had gewoon haar auto nodig.’

Kyle heeft ons die dag allemaal een bericht gestuurd. Allemaal hetzelfde bericht: zin om te chillen vanmiddag? Gevolgd door iets wat speciaal op ons was toegespitst: een aanbod om wiet te roken, een keer uit eten te gaan of, in Jamies geval, een wanhopig verzoek om ‘met iemand te praten’.

En Jamie was de enige die zo lief was om hem die tijd te gunnen.

Ze was altijd lief. Zo’n lief meisje, zeiden ze op haar begrafenis. Een engel. Geboren om lief te zijn.

Maar ze was geboren met een been dat korter was dan het andere, zodat ze slofte bij het lopen. Jamie wist hoe het was als mensen naar je staarden, dat rondzoemende medelijden, als een stom liedje dat in je hoofd blijft doorzeuren. Sommige meisjes werden daar bitter van. Maar Jamie niet. Zij lachte voordat iemand haar kon uitlachen. Zij haalde mensen erbij als ze buiten de

boot vielen. Een lief meisje dat zo lief was dat het haar fataal werd.

Nee, dat klopt niet.

Het kwam niet doordat ze zo lief was. Het kwam door Kyle.

Heb je het gehoord?

Toen het net was gebeurd, had iedereen het over Kyle en Jamie. Dat hij een week voor de moord op zijn werk bij Advance Auto was ontslagen. Dingen over Kyles mesjogge oma. Of Jamies diepbedroefde vriendje. Ze zeiden dat Kyle zich die julimaand raar gedroeg, dat hij opschepte over hoe hij iedereen verbaasd zou doen staan, dat hij iets groots zou gaan doen. Ze zeiden dat Jamies moeder de dag na de begrafenis in haar badjas door de gangpaden van Krogers warenhuis liep.

Ze zeiden en ze zeiden. Zoveel herrie. Een wolk van muggen die over de stad neerdaalde.

Maar weken gingen voorbij, gingen over in seizoenen. En het gepraat werd weggeslagen.

Dus is het dan nu verkeerd dat ik, na bijna een jaar zonder nieuws, een knoop in mijn maag krijg als Kyle opnieuw met zijn brede gezicht op de voorpagina verschijnt? Deze keer met een geschoren hoofd en een bril met dik zwart montuur.

Waarom konden ze hem niet gewoon opsluiten en klaar is Kees? Maar in plaats daarvan was het: GRAND JURY HOORT KYLE PAXSON IN GROTE MOORDZAAK.

Wat idioot is, want hij heeft al schuld bekend.

Maar evengoed zou dit nog maanden kunnen duren.

Bah.

Ik til een hap zachte groene bonen van mijn dienblad en laat dan de vork rinkelend vallen.

Ik zit in de kantine van Midland High, ben vijf minuten te laat voor mijn vijfde lesuur, psychologie. Ik wil er toch niet naartoe, ook al is de gang nu bijna leeg. Ik weet wat me daar te wachten staat. Vensterloze ruimtes, ongemakkelijke tafeltjes, gonzende stemmen.

Maar toch sta ik op, hijs mijn rugzak over mijn schouder en loop weg om mijn dienblad weg te zetten.

‘Heb je het gehoord?’

Zonder me te hoeven omdraaien herken ik Lindsey’s zilverachtige stem.

Ik heb haar niet zien binnenkomen. Zij eet altijd tijdens de derde lunchronde, dus ik zie haar alleen in de kantine als ik aan de late kant ben.

‘Ja.’ Ik hoef niet te vragen waar ze het over heeft.

Kyle, natuurlijk. Nu hij weer in het nieuws is, zijn de muggen weer neerge-daald. Niet dat Lindsey een mug is. Haar lange bruine pony hangt voor haar gezicht en ze blaast hem weg. ‘Het is afschuwelijk.’

Ze loopt met me mee de gang door. Aangezien ze een marineblauwe kokerrok draagt, als een heupwiegende secretaresse uit een jarenveertigfilm, maakt ze kortere passen dan normaal, belemmerd door de zoom. Ik pas mijn tred aan die van haar aan. Het geklak van haar hoge hakken op de stenen vloer is veel luider dan nodig.

‘Ze gaan weer een wake houden. Komende zondag,’ zegt ze. ‘Mark was flyers aan het ophangen.’

Ze bedoelde zeker Mark Lee, de officiële perfectionist van Midland High. Natuurlijk is hij degene die de wake onder zijn hoede neemt. Hij is de beste vriend van Charlie Hunt, het diepbedroefde vriendje van het dode meisje, en als beste vriend heeft Mark het ook op zich genomen om Charlie onder zijn hoede te nemen.

Charlie en Jamie leken voor elkaar gemaakt te zijn. Allebei waren ze knap, allebei waren ze op een vrolijke, behulpzame manier aardig. Hij was lang. Slim. Zij was lief en vriendelijk. Na de scheiding van Jamies ouders ging ze bij haar moeder wonen, in een kleine bakstenen boerderij naast het witte koloniale huis van twee verdiepingen waar de Hunts woonden. Jamie was toen zes. Charlie was vier. Letterlijk de jongen van hiernaast.

Mensen zeiden dat ze in elkaars keuken waren opgegroeid. Ze speelden samen, wisselden samen tanden, en op de middelbare school, toen het tijd werd voor een vriend of vriendin, kozen ze elkaar. Het maakte niet uit dat Jamie twee klassen hoger zat dan wij. Ze waren het soort mensen dat over die grens heen kon stappen.

Alleen is Charlie nu niet meer zo vrolijk. Ik zie hem altijd tijdens mijn laatste twee lessen van de dag, het zesde uur Engels en het zevende uur gym. Hij is magerder geworden, de schouders kromgebogen, en hij lacht niet meer die fantastische lach van vroeger. En praat niet meer.

Of wat dan ook niet meer, trouwens.

Behalve hardlopen.

Als we van coach Flanagan rondjes moeten lopen, rent Charlie weg als een vos met een stel honden op zijn hielen. Hij is snel. En gracieus. Maar het is pijnlijk om hem te zien rennen, voor mij tenminste. Het is alsof ik zie wat hem werkelijk opjaagt. En dat zijn geen honden.

‘Bewijsstuk A,’ zegt Lindsey, en ze wijst naar een gele flyer op de muur van mijn psychologieklas. HERDENKINGSBIJEENKOMST – ZONDAG – 19.00 UUR – MIDLAND STADION, staat er bovenaan in grote blokletters geprint, en daaronder een foto van Jamie: een knap, hartvormig gezicht, donker, golvend, schouderlang haar, hoopvolle ogen. Daaronder in een sierlijk lettertype: WAAR ZE OOK KWAM, ZE LIET EEN SPOOR VAN PRACHTIGE HERINNERINGEN NA.

‘Hé.’ Lindsey houdt me tegen voor ik de klas in ga. ‘Dus door dit alles’ – ze maakt een rond gebaar in de richting van de flyer – ‘val je toch niet weer terug, hè?’

‘Terug naar waar?’

Ze vertrekt haar gezicht, is oprecht verdrietig voor me. Teleurgesteld zelfs. ‘O, liefje.’ Dan buigt ze zich naar me toe en geeft me een knuffel.

Lindsey voelt warm aan, als een net gebakken koekje. Haar haar ruikt naar zoete aardbeien. En ondanks mezelf laat ik me knuffelen.

‘Waarom deed je dat?’ vraag ik als ze me loslaat.

‘Zomaar.’ Haar gezicht licht op in een grijns. ‘Voor jou! Omdat jij jij bent.’ Ze veegt haar pony weg en ik zie dat haar ogen niet glimlachen. ‘Bel me, oké?’

‘Ja,’ zeg ik.

Op dat moment komt een stevige gozer de psychologieklas uit en stommelt met een toiletpasje langs ons heen. Voordat de deur dichtgaat zwaai ik halfslachtig naar Lindsey en glijp de klas in, houterig lopend zodat mijn gympen niet gaan piepen.